

AUDITE SILETTE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2015

Číslo 2

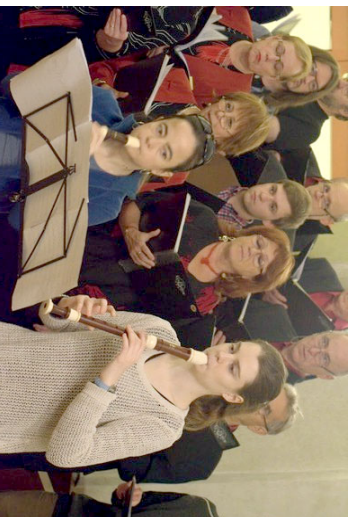

A už je tu zase konec roku

Život se zpíváním opravdu nenechá účastníka této záliby zahálet. Zvláště konec roku bývá událostmi nabitý, a to nejen pro členy, zaměstnané svojí profesí či studiem, kteří musí doslova krást svůj čas pro svého koníčka, kterým bezesporu zpívání je, jinak by to nedělali, ale i pro nás dědky i báby. Neboť člověk oddaný zpívání nemívá zpravidla ve svém volnu jen tuto jedinou aktivitu.

Nejinak tomu bylo i letos. Rozloučili jsme se se čtenáři tohoto občasníku naposledy v době, kdy před námi bylo několik koncertů adventních i postadventních.

Začalo to 18. listopadu, koncertem pro podporu rekonstrukce rotundy sv. Václava v objektu Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy na Malostranském náměstí. Koncert se konal

v refektáři Profesního domu této fakulty. Podle ohlasu mnohých posluchačů se koncert líbil.

Další naše vystoupení následovalo třetího prosince. Byl to téměř tradiční, protože konaný již po několikaleté za sebou benefíční koncert pro Nadaci Jedličkova ústavu. Konal

se - rovněž tradičně - v Betlémské kapli, kterou si Nadace k tomuto účelu propůjčuje. Zde jsme měli spoluúčinkujícího v podobě mužské části chlapeckého sboru Pueri Gaudentes pod taktovkou Libora Sládka. Každý zazpíval svůj samostatný program, načež oba sbory společně tři části z Orffovy Carminy Burana a závěrečnou větu Rybovy mše Vánoční. Letošní koncert byl zároveň i připomenutím 25ti let činnosti této Nadace.

Ve čtvrtek sedmáctého prosince odpoledne menší skupina „dobrovolníků“ našeho sboru zazpívala ve společenském sále Novoměstské radnice pro předvánoční setkání zaměstnanců 1. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Koncert byl minřen jako jisté naše poděkování vedení fakulty za možnost zkoušek v prostorách fakulty na Albertově. Prostředí, ve kterém se vystoupení konalo, nás příliš nenadchlo, protože většina „posluchačů“ přišla spíše na svá setkání a nás vnímala asi pouze jako kulisu. Nebyli sice takoví všichni, ale ta část, která nás se zájmem poslouchala, nepochybně hlukem ostatních tupěla také. Ovšem účel koncertu, uvedený na začátku odstavce, měl v tomto případě přednost.

Vrcholem předvánočního vystupování bylo jistě provedení České mše vánoční J. J. Ryby v kostele sv. Antonína na Strossmayerově náměstí. K účinkování na tomto koncertě náš sbor pozval osvědčený přítel sboru, dirigent i sborníster v jedné osobě, Marek Valášek. Mši doprovodil jeho symfonický orchestr Piccolo orchestra. Před mší provedl Marek se svým komorním sborem Piccolo coro ještě Bachův Magnificat. Celý koncert byl sledován velkým množstvím posluchačů, kteří naplnili kostel vřude, kde se dalo - většina z nich musela stát, a to nejen po stranách, ale i

v uličce mezi sedadly. Ani členové Gaudia si nenechali poslechn Magnificatu ujít. Koncert se konal téhož dne jako koncert na Novoměstské radnici, pouze začátek byl v hodině večerní.

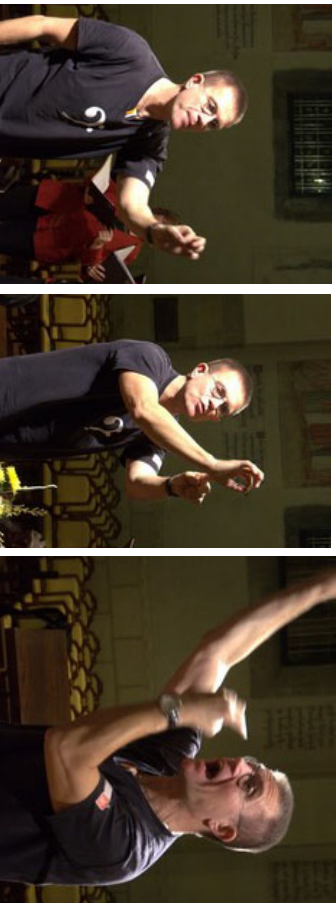
A to ještě nebylo před vánočními svátky vše. Prostřednictvím režiséra Bohumila Gondíka pozvalo město Pyšely na neděli 20. prosince odpoledne náš sbor i sokolské amatérské divadlo Pod Petřínem, jehož členy je i několik našich zpěváků, ke kulturnímu zpestření předvánočních městských trhů. Zpívali jsme na pódiu na náměstí převážně vánoční skladby a koledy.

Posledním letošním účinkováním bylo svatoštěpánské provedení Rybovy Vánoční mše ve Sboru ČČSH v raze Holešovicích. Také toto provedení se koná již po mnoho let a má vždy skvělou atmosféru. I zde si muselo mnoho posluchačů mši vyslechnout vestoje. Každým rokem přichází více a více lidí.

Jak již bylo uvedeno v některém z minulých čísel Audite, několik členů Gaudia účinkuje i v sokolském divadle Pod Petřínem pod režijním vedením B. Gondíka. A at již to bylo úmyslem nebo dílem náhody, padla nová premiéra tohoto divadla také do tohoto hektického předvánočního období. Dvanáctého prosince divadlo provedlo hru současného finského autora B. Ahlförse, nazvanou Popel a pálenka. Je pravdou, že pro většinu z nás nebyla návštěva hry povinností, ale kdo by se nešel podívat na premiéru nejen spřáteleného souboru, ale i na životní premiéru hlavní hrdinky hry, naší Jarušky Knížkové. A ten kdo neodolal a podívat se šel, jistě nelitoval. Výkon protagonistky byl úchvatný, zážitek ze hry vynikající.

Vláda Šilhán

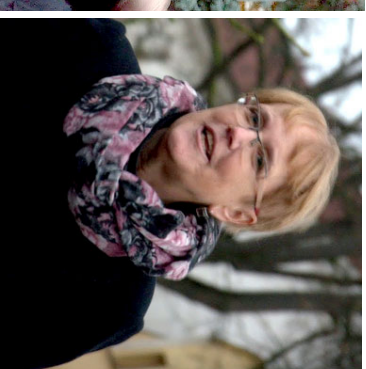
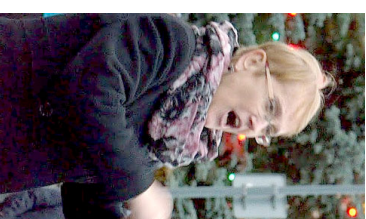

Česká mše vánoční J. J. Ryby u sv. Antonína

Advent v Pyšelicích

Rodí se nová divadelní hvězda?

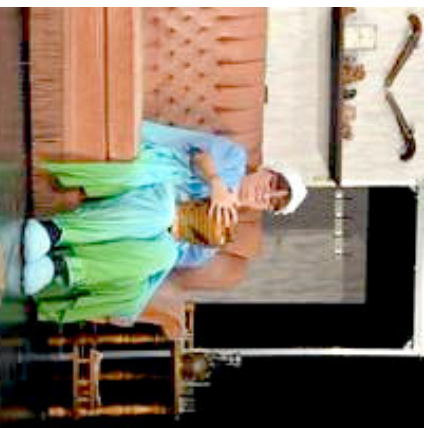
Vpředcházejícím článku jsem informoval, že v pondělí 20. prosince provedlo Divadlo Pod Petřínem premiéru své další hry, nazvané Popel a pálenka. Představitelkou hlavní postavy této hry byla naše milá tenorka Jarka Knížková. Výkon, který zde předvedla mi snad dává oprávnění k výše uvedenému titulu tohoto komentáře, doplněného i několika záběry z této hry i kopií originální pozvánky.

Divadlo pod Petřínem Sokol Kampana

Uvítal
Premiér
Benigni Ahlborns

V šilhan

Pavel Cyrus a jeho Fontána

Pavel Cyrus je jedním ze zakladatelů Gaudia. Jeho dlouhodobá neznámá nemoc sice působí větší absence na zkouškách i koncertech sboru poslední dobou, to ale Pavel nahrazuje pomocí při přípravě notového materiálu.

Pavla lze právem považovat za hudebního profesionála, k čemuž dospěl přirozeným nadáním i sebevzděláváním. Vedle hudby však i ve svém profesním povolání dosahoval vynikajících výsledků jako specialista svého oboru.

Inspirací pro tento článek se stala skutečnost, kterou si Pavlovi přátelé i příznivci z hudebního světa připomínají, že před 50 lety založil kapelu nesoucí název FONTÁNA. Kapelníkem byl pan Jaroslav Cyrus, otec Pavla, který zároveň zastřešoval nezletilé členy kapely. Tato kapela přináší dodnes potěšení mnoha posluchačům, mezi které patří pravidelně i nemálo členů Gaudia – současných i minulých.

Fontána – trochu z historie, ale i současnosti

Začátkem prosince uvěřejnil deník Chomutovsko článek s názvem "Jubilantka Fontána: Chomutovská kapela slaví padesátiny". Píše se v něm m.j.:

„Studenti SVVŠ Chomutov založili v roce 1965 big beatovou kapelu FONTÁNA. Její domovskou scénou býval na náměstí pod podloubím oblíbený „Švermák“. Od té doby protéklo Chomutovkou hodně vody, různé kapely vznikaly a zanikaly, ale FONTÁNA stále hraje a rozdává radost a pohodu. Padesát let. Kolik je kapel, které hrají pět desetiletí? A FONTÁNA má stále svoje diváky a posluchače. Nejen ty věrné, ale i mladé.“

A já dodávám – nejen v Chomutově, ale i v Praze.

FONTÁNA hraje známé melodie 60. a 70. let, hlavně však písničky s českými texty. Produkovala vždy melodický rock založený na solidním vokálním projevu (prakticky všichni sóloví zpěváci během let 1965 - 1968 nasbírali vavříny v pěveckých soutěžích). Hlavní repertoár tvořily vždy Petr Novák, Pavel Novák, Matadors, Rolling Stones, Beatles, Meřisto, Shadows, Manfred Mann, původní tvorba, atd. V počátku byl kapelníkem pan Jaroslav Cyrus, otec Pavla, který zároveň zastřešoval nezletilé členy kapely.

FONTÁNU „2015“ tvoří: Pavel Cyrus (sólová kytara, zpěv, vedoucí skupiny), M. Šetek (doprovodná kytara), Z. Slabihoud (basová kytara), J. Moulis (klávesy), M. Cyrus (zpěv), Z. Kalous (bicí).

V letošním jubilejním roce uskutečnila v Praze dvě vystoupení, to druhé se konalo ve výsočanském Gongu dne 20. listopadu. Jako

Fontáně je letos padesát

CHOMUTOV – Kulaté, padesáté narozeniny oslaví v tomto roce beatová kapela Fontána. Založili ji v roce 1965 studenti chomutovského gymnázia. Naposledy potěšila své příznivce loni v prosinci na náměstí 1. máje, kde její frontman Pavel Cyrus všechny pozval na počátek letošního léta k narozeninovému koncertu.

Foto: Josef GRML

host na něm zazpívala dvě písně také naše Jarka Knížková (viz obrázek)

Na oba koncerty, Jirkovský i Vysočanský v divadle Gong, přišlo mnoho krásných ohlasů. Z nich vybírám dva od členů Gaudia:

Ahoj Pavle, děkuji za příjemné zprávy! Je škoda, že si vždycky "vyberete" termín, kdy se na vás při nejlepší vůli nedostanu, snad se to podaří příště. Mám z vašich úspěchů upřímnou radost, prošim o vyřízení i ostatním účinkujícím!

A hodně dalších úspěchů přeji!!! Vláda Souček - sbornísta Gaudia

Ahoj Pavle, chtěla bych moc poděkovat za pátéční koncert, tobě i všem tvým kolegům a přátelům, kteří byli na pódiu, za sebe i za Jirku i Filipa. Ten se na vaše koncerty vždycky strašně moc těší a hned v pátek na cestě domů se ptal, kdy půjdeme zase. Moje odpověď, že se to zatím neví, ho teda hodně neuspokojila. Vyřídí naše poděkování ostatním. Marie Dolejší

Poděkování Pavla:

Vážení přátelé,

dovolte mi abych vám poděkoval za účast na 2. výročním koncertě Fontány a vytvoření jako vždy skvělé atmosféry. To, že jsme měli 6 týdnů před koncertem "vyprodané" divadlo je neskutečné, velice si toho vážíme a moc nás to motivuje. Hosté, kteří s Fontánou opět zazpívali, velice příjemně oživil koncert a patřili jim také velké díky. Pocity z koncertu jsou opět pro nás i naše tělesné schránky výzvou! Jestli bude nějaké "příští" dáme samozřejmě s předstihem vědět. Máme rozpracované dvojalbum, které se přece musí pokřtít...!

Přeji vám vše dobré... a ještě jednou VELKÉ DÍKY !

S pozdravem Pavel Cyrus, kapelníka Fontány

Vladimír Šilhán

Z galerie autorů našeho repertoáru

Jakub Jan Ryba a jeho Česká mše vánoční

Jakub Jan Ryba byl hudební skladatel přelomu klasicismu a romantismu. Sbíral lidové písně a sepsal je do sborníků českých písní. Jeho nejslavnější, dodnes nejhranější a nejpoužívanější skladbou pro vánoční období je *Česká mše vánoční*.

Narodil se 26. října 1765 v Přesticích. Už jako osmiletý uměl velmi dobře hrát na klavír a učil se na housle a varhany. Od roku 1780 studoval s pomocí svého strýce v Praze piaristické gymnázium, po jeho ukončení v roce 1785 studoval filozofii. Získal značný rozhled a vzdělání (kromě češtiny a samozřejmě němčiny četl francouzsky, italsky, latinsky i řecky). Byl přívržencem osvícenské ideologie. Po pěti letech jej však otec, který byl podučitelem v Přesticích, povolal do Nepomuku, kde se uvolnilo místo učitelského pomocníka. J. J. Ryba toto místo ale nedostal. V roce 1786 se stal pomocným učitelem v Mníšku a od roku 1788 až do smrti působil jako učitel v Rožmitále pod Třemšínem.

V roce 1790 se oženil, byl otcem třinácti dětí, z nichž přežilo sedm. Jedním z jeho synů byl i významný český oftalmolog prof. MUDr. Josef Arnošt Ryba (22. března 1795 – 1. března 1856). Později žil a skládal v bídě – místo venkovského učitele v lidech nevzbuzovalo autoritu, zejména po rakouském státním bankrotu. V roce 1811 se jeho reálný příjem hluboko propadl – avšak v této době složil své nejznámější dílo, *Českou mši vánoční* z roku 1796. Má český text, protože Ryba byl toho názoru, že „z latinsky zpívaných žalmů nemá náboženský užitek ani zpívající ani poslouchající“. I další svá díla psal s českým textem.

V roce 1815 odešel 8. dubna ráno směřem k Voltuši, kde ho na druhý den našli mrtvého pod kopcem Štěrbina s podřezanými žilami. Jako sebevrah byl Ryba pochován bez obřadu na zrušeném morovém hřbitově, teprve po čtyřiceti letech spočinul na rožmitálském hřbitově. Jeho čin měl důvod v dlouhodobé vyčerpanosti, depresích, obtížné ekonomické situaci rodiny, týžňivé nemoci, neutěšených vztazích nekonformního učitele k nadřízeným a také ve vlivu stoické filosofie, která sebe-vraždu za jistých

okolností schvalovala jako eticky žádoucí. Na místě jeho smrti v roce 1854 postavili lesní dělníci kamenný křížek, v roce 1933 byl doplněn kamennou mohylou, která zde stojí dosud.

Ryba byl autorem celkem zhruba 1300 kompozic různého rozsahu a nejrůznějších forem, z nichž dalekosáhle převažovala duchovní hudba (součást katolické liturgie, na latinské, v malé míře také na české texty). Z tohoto předpokládaného počtu se jich dochovala jen část. Stylově vychází Rybova ranější tvorba z principů raného klasicismu s převahou homofonie. V průběhu času však klasicizující zaměření Rybovy hudby dále vyzrívá a ve skladbách napsaných po roce 1800 se místy přibližuje až raně romantickému hudebnímu jazyku. Rybovi patří primát v kompozici umělé světské písně s klavírním doprovodem na české texty (12 českých písní, vyd. Praha 1800). Z mimoliturgické hudby je potřeba uvést několik orchestrálních kompozic (symfonie, kasace), komorní hudba (zejména smyčcových kvartetů), koncerty pro sólový nástroj s orchestrálním doprovodem a české písně a kantáty. Pozoruhodnou úroveň má hudba pro varhany.

Česká mše vánoční

Česká mše vánoční, také uváděná jako mše Hej mistře nebo lidově Rybovka, (lat.: *Missa pastoralis bohemica*) je český psaná církevní skladba Jakuba Jana Ryby, který je též autor jejího textu. Přestože je stavěná stejně jako latinská hudební mše (části Kyrie, Gloria etc.), jedná se o pastorační hru aplikovanou na liturgii tradiční mše; příběh vypráví o zvěstování Kristova narození a příchodu pastýřů k jeslčkám. Česká mše vánoční má ryze pastorační ráz, je zasazená do českého prostředí, pro svou prostotu i radostnou a svěží atmosféru byla a stále je srozumitelná a přístupná širokému obecenstvu.

Vznikla v roce 1796 (původně v tónině A-dur, dnes se často hraje o tón míže, v G-dur), prostřednictvím opisů se brzy rozšířila do celých českých zemí. Již od počátku vznikalo mnoho úprav, spočívajících ve změnách instrumentace, textu, melodie, popř. transpozicích do jiných tónin. Jelikož se do dnešních dnů nedochovala originální partitura, v současnosti hrané verze jsou sestaveny na základě kritických rozborů opisů.

Originální orchestrace: sólové hlasy a smíšený sbor, koncertantní flétna, 2 klarinety, 2 lesní rohy, klarino principale (trubka), dvoje housle, viola, kontrabas, tympany, koncertantní varhany.

Dle Wikipedie Vladimír Šilhán

Přáníčka členům - jubilantům

Anna Blechová

Jak dobře víme, víššina tvorů má jediné ústřední nervové centrum, které sídlí v hlavě.

Jsou ovšem výjimky, např. praještioi milí druhé nervové centrum v páteři.

Dnešní příspěvek je věnován •eni, která má hned jedenáct center intelligence, kromě hlavy ještě všech deset prstů.

1. Uližané vlásky, sponkou spolu spjaté
Velikánské brýle, tvářičky pihaté...
Jak v Holešovicích cestou domů kráčí,
na všechny sousedy hrozivě se mračí.
2. My však dobře víme, jak to často bývá
jak v pohádkách končí káčátka ošklivá.
Jen co se otočíš, labut křídla vypne
chvilí nedáš pozor, už tě někam štípně.

3. Anička ví, co chce, vůbec jí nevadí,
co si lidé myslí, jak to spolu ladí:
Chce jako lékařka lidem dobře radit
a jako zpěvačka na pódiu řídit.
4. Tak jde do Radosti, tam maj dobry trky
přítom jsou tam pékné ty zívací krky.
Jó, tábor ve Skryjích, tam se nám to pěje!
V holnkách to čvachtá, jako z konve leje.
5. Studium lékařství není snadné projít,
teorii s praxí je v něm nutno spojit.
Což Anička chápe, zvládne zkoušek mraky,
manžela s Olinkou při tom zvládne taky.
6. Po studiích slibná kariéra kyne
její cesta se však složitěji vine.
Prostě, kdo dokáže blbci neustoupit,
muš v ordinaci na Kladně nastoupit.

7. Kladno - ocelárna, tvrdých chlapů mraky
když uvidí Anču, tetelí se strachy
Co universita by jí snad nedala
tady beze zbytku to všechno dostala.

8. Jak čas běží, Anna dávno není malá
na Bulovce právem primářkou se stala.
V době, kdy se mnozí jiní ještě báli
lidi s AIDS léčila - tak jsme ji poznali.
9. Ale pro Aničku kariéra není
titul jí neskýtá žádné potěšení.
A proč být závislá v nemocnici státní?
Tak začíná znova ve sféře privátní.
10. Vedle praxe ale je i sféra jiná
Anička na hudbu též nezapomíná.
V Academiachoru působí a taky
alikvotních tónů vyluzuje mraky.
11. V Gaudiu jsme ale všichni přesvědčeni
že Aničku s námi nejvíce ocení.
Bez ní by tu zela mezera až běda
a ta žádným mústkem překlenout se nedá.
12. Ráda též s rodinou, než se v Praze dusit
život v Kralovicích vyjede okusit.
Jen, Aničko, pozor, protože k létání
je mít zapotřebí určité nadání.
13. Prozradíme tu její prohrěšek jediný
nedokáže mlčet dýl než tři vteřiny.
I v zubařském křesle to ze sebe sype
no a ty iřevš smíchy, když se v nervu rýpe.
14. Milá Anno, dejme nyní pravdě zadost:
Při pohledu na Tě máme velkou radost.
Díků, že připomínáš, že smát se nestačí,
že radost s bolestí často v páru kráčí.

15. Neb radost a bolest duální jsou slova. Jedna nos vystrčí - druhá se hned schová. A jen když je vedro, větřík tě osvěží. Radost bez bolesti existuje stěží.
16. Aničko, v Gaudiu tady dobře víme, jak moc a zač všechno všichni Ti vdčíme. Žádná velká slova, co se dají kovat jenom Ti dnes chceme prostě poděkovat.
17. At Tě všechno baví, práce i zpívání, přejeme Ti všichni se srdcem na dlani. At se stále daří, Tobě i Tvým blízkými! Chceš-li sdílet radost, tak určitě víš, s kým.

Autor textu: Bohdan Maslowski

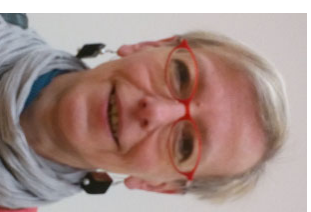

Eva Holečková

Předmluva:

Známá zkazka říká: jedna dívenka hodná uprostřed sedmi malých trpaslíků kdys žila, co známo je mň, že jistá slícná královna dokonce osmero malých tvorečků povila.

Eva a osm trpaslíků

1. **K**am, kam vydáš se, dívko, v životě svém, **r**ozhodovaly o tom u kolébky její sudičky, **l**ibě zpívat budeš co dítě i ve věku dospělém, **n**a to se těšila, to byl sen malé Evičky.
2. **M**agický svět hudby objevovala už co malá, **d**ali jí tehdy foukat do zobcové flétničky, **l**ehce všechno chápala, tónů nic se nebála, **n**adání měla, tak brzy hrála repertoár celičky.
3. **F**rancie sladká - právě odtud k nám teď spěchala, **t**ihle cestovatelé, to víte, nikde stání nemají, **š**edý život nerada. Nyní nad Seinou se fotit nechala, **k**de je co hezkého, na to se s manželem rádi dívají.
4. **K**aiu se, ještě neřekl jsem o Evině osobě její původní profesí, že je asistentkou porodů, **t**ápat tu nelze: Když osmkrát to vyzkouší na sobě, **n**ic naplat, pak bude mít v zaměstnání výhodu!
5. **C**elých devatenáct let tak na mateřské strávila, **c**ítila však, že může něco ukázat i na pódiu, **l**ibuje si v tónech, proto na flétnu přičnou cvičila, **e**lánu má dost, tak nedávno zakotvila v Gaudiu.
6. **A**něď? Možná. Vždyť má doma chóry nebeské - **t**ož kromě flétny najdou se tu klarinet a harfíčka, **n**icméně - co je ale na téhle rodině tak hezké: **e**moce pozitivní a energie tu sálá jak ze sluníčka.
7. **V**avřínový věnec za obětavost jistě zaslouží si: **ř**idiči, když třeba pro odvoz čehokoli se hledají, **n**ebo snad ubytování doma pro celý sbor jakýsi - **c**o je na tom těžkého? Vše s manželem rádi udělají.

8. **Jo**, jo, děti zdědily její talent, jenž nelze přehlédnout, **sečteno**: je superdodavatelkou Pueri a Radosti, **fit** se cítí tak, že si to dá klidně celé ještě jednou: **na**

9. ? Z dětí i filharmonii možná sestaví s lehkostí

Doslov:

Však ještě na něco bych málem zapomněl:

Že Eva moc ráda zvířátka má, bych říci měl.

zvláštní slabost má pak pro velbloudy, co rozvážně křičují širý kraj bez vody.

Však netřeba hledati je v Asii či v Africe, ty obrázky se přece koupí v každé trafice. Tím spíše chcem ti, Evo, hodně zdraví přát a zároveň ptát se, co ti můžem zazpívat.

Autor textu: Milan Špale

Marie Dolejší Čas osobnosti

Měsíc Květen – aspoň se to o něm píše – je časem lásky, kdy milenci se po Petřině vodi. Ale též obdobím, kdy velké osobnosti spíše s nadáním uměleckým přechásto se rodí.

Tak tomu i u Valešů v Holešovicích kdys bylo. Její rodinu pražská Zpěvohra naplnila cele a právě to se malé Marušce moc líbilo, takže si tam také občas roličku stihla směřle.

Dimitrák byl místem dětských her i školních škamen (a pro ty mladší, to náměstí dnes zove Ortenovo). Kol gymnplu Nad Štolou zná dodnes každý kámen, tam z úst matkářů hlatala prý každé jejích slovo.

Ta škola byla vždy výborná, to mi věřte tedy.

(co já jsem tam též naběhal těch čtyř pater) Maruška však studovat chce stavební vědy, ČVUT na pár let se stalo její Alma Mater.

Územní plány při stavbách dálnic a silnic určovaly v letech dalších její životní toky v úřadě, co byl vlastně jenom jeden a víc nic.

Všechny jeho názvy neuvádím. Zabraly by čtyři sloky.

A ještě něco odnesla si z gymnázia letenského.

Manžela Jirku, co zná její nyní národ celičky, neb se hlásí pravidelně z CERNU ženevského by vysvětlil nám, jaké že to tam rotují věcičky.

S manželem kdysi vysoké hory dobývali, (s TJ Banka, kde byl i Klaus, tehdy naše naděje). Ted na ty hory aspoň občas pokukují zdáli.

Horní Mísečky, tam přece taky krásně je.

Na Zpěvohru z dětství však Maruška nezapomněla, přes syna – zdatného Pueristu – se do Gaudia hlásí. Zpěvu s námi – jak jinak – věnuje se opět celá a našemu sboru opravdu radostně nastávají časy.

Neb Gaudium v ní získalo nejen altík spolehlivý
ale rovněž velmi zdatnou obsluhu klavíru.
Na koncertech, když nás doprovází, všichni civilí
a my si připadáme jako v centru vesmíru.

V posledních letech také platná řidička se z ní stala,
a jak to auto v rodině potřebují, nejen ona ví.
Aby Zdena na refýži část naší zkoušky prostála,
to nedopustí. Radši na Albertov ji včas dopraví.

Nelhké povinnosti vyžadují mnohé Tvé síly,
však známe Filipka, jako kdyby byl také náš.
A krásné vztahy, které v Tvé rodině se tím utužily,
my obdivovat nepřestanem. Už nás přece znáš.

Ať prožiješ co nejvíce radosti, v níž Gaudium je skryto,
ať vše zvládáš skvěle, milá Maruško, to přát Ti chceme.
Na soustředění pak pavouků vůbec nebude nám líto
a všechny – a nejen ty – ti z cesty rádi vymeteme.

Autor textu: Milan Špale

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.

Spolupracovali M.Dolejší, M.Poláčková, B.Maslowski a Z.Zajícová, použity též
materiály www.stranek.fanklubu.Gaudia jejichž autorem je J. Míček

Foto: Luboš Kovanda, O.Vagner a další členové sboru.

Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, Jankovcova 37,
170 00, Praha 7, případně e-mailem (sbor@gaudiumpraha.org, Vsilhan@centrum.cz)
Toto číslo vyšlo dne 20. prosince 2015